

„MANO BALSE VISADA BUVO GIRDIMA TAM TIKRA EMOCIJA,

NES DAINUODAVAU APIE GYVENIMĄ, KURĮ GYVENAU.

KAI ANT SCENOS APSIPILDAVAU AŠAROMIS, ŠIOS BŪDAVO

NE SUVAIDINTOS, O TIKROS.“

ĮVADAS

TIK TARP MUDVIEJŲ

Kai buvau maža, labai mėgau rizikuoti. Savo gimtojo Tennesio valstijos Natbušo miestelio miško tankmėje supdavausi virve virš upelio, nė akimirakai nesusimąstydama, kas bus, jei įkrisiu į pelkių vandenį. Nevengdavau lįsti prie gyvūnų – arklių, mulų, net gyvačių. Dabar jų bijau, o vaikystėje nebijojau. Tada aš nebijojau nieko. Kartą, žaisdama girioje, radau žalią gyvačiuką ir pagalvojau: „Iš kur jis čia atsirado?“ Buvau tikra, kad mažylis pasimetė nuo motinos, tad paėmiau jį lazda ir patraukiau ieškoti gyvačių lizdo. Žinoma, lizde išvydau didelę bjaurią gyvatę, pasirengusią kirsti, kad apsaugotų savo jaunikius. Iškart suveikė mano instinktas – ne baimės, o savisaugos. Pašokau ir puoliau bėgti kiek įkabindama, bėgau taip, kad net išsileido kaselės ir nukrito suknelės kaspinas,

o sustojau tik pasiekusi saugią vietą. Aš žinojau, kada metas bėgti nuo gyvačių.

Mano gyvenime buvo daug nutikimų, apie kuriuos jums galbūt norisi paklausti: „Kaip tu iš *to* išsikapstei?“ Esu dariusi tai, kas pavojinga, kiti irgi yra man padarę pavojingų dalykų, bet pačią paskutinę akimirką tarsi kažkas pasakydavo, kada reikia bėgti, kaip išgyventi. Tai įvykdamo visada, nesvarbu, kokioje situacijoje būdavau atsidūrusi. Nutariau, kad, matyt, man lemta *gyventi*. Galbūt esu čia dėl konkrečios priežasties, ir ta priežastis – pasidalyti savo istorija su jumis.

Jūs tikriausiai pagalvojote: „Tina, mes žinome tavo istoriją. Žinome viską apie tave ir Ike'ą ir apie pragarą, kuri perėjai gyvendama su juo. Žinome, kad išsivadavai iš tų siaubingų santykių ir išlikai.“ Bet aš pasakysiu kai ką, kas jus galbūt nustebins. Iki šiol esu nugyvenusi daugiau laiko *be* Ike'o nei su juo. Keturiasdešimt dvejus metus, jeigu tiksliai. Dabar gyvenu visai kitą, antrą gyvenimą, pilną nuotykių, įvairių laimėjimų ir meilės, pranokstančios karščiausias svajones. Bet yra ir tamsioji jo pusė – per pastaruosius kelerius metus susidūriau su itin sudėtingais iššūkiais, kurių niekada nesitikėjau. Leiskite papasakoti jums savo istoriją.

1

„PATS GERIAUSIAS“

” Give me a lifetime
of promises and a
world of dreams
Speak the
language of love
like you know
what it means “*

---

* „Suteik man gyvenimą, kurį žadi, ir svajonių pasaulį,
kalbėk meilės kalba, tarsi žinotum, ką ji reiškia“
(T. Turner, „The Best“). (Čia ir toliau – vert. past.)

Tina, ar tekėsi už manęs?“ Taip pirmą kartą man pasipiršo Erwinas Bachas, mano gyvenimo meilė iš pirmo žvilgsnio, vyras, kurį pirmąsyk išvydus man apsvaigo galva. Ta frazė iš jo lūpų nuskambėjo keistokai, nes jis vokietis, taigi anglų kalba jam ne gimtoji, bet man patiko. Tikriausiai jis truputį nustebo, kai atsakiau: „Nežinau, ką atsakyti.“ Tada žinojau tik tiek, kad negaliu ištarti nei „taip“, nei „ne“. Tai įvyko 1989-aisiais, mudviem prabuvus kartu trejus metus. Man netrukus turėjo sukakti penkiasdešimt, o tuomet trisdešimt trejų Erwinas manė, kad noriu, jog jis įsipareigotų oficialiai. Buvo malonu išgirsti pasiūlymą tekėti, bet mane tenkino santykiai tokie, kokie buvo. Be to, abejojau, ar man tikrai reikia santuokos. Ji viską keičia ir – pasakysiu iš patirties – ne visada į gera.

Po dvidešimt trejų metų (labai ilgai išbuvęs be oficialaus įsipareigojimo) Erwinas pasipiršo dar kartą. Tąsyk jis pasirinko tam visiškai tinkamą laiką. Tuo metu mudu su keliolika artimų draugų plaukiojome po Viduržemio jūrą jachta „Lady Marina“, kuri priklausė draugui Sergio. Dabar, kai mintimis grįžtu į tą dieną, pagalvoju, kad turėjau nujausti tuoj įvyksiant kažką ypatinga. Buvome atplaukę į labai gražią vietą, tačiau Erwinui ji pasirodė nepakankamai romantiška. Vėliau sužinojau, jog jis pasikalbėjo su Sergio ir šis patarė vykti į Graikijos Skorprios salą. „Erwinai, tokiai romantiškai akimirkai tai – pati tinkamiausia vieta“, – patikino jis.

Tą vakarą, kai jachta pakeitė kryptį, paklausiau: „Kur vykstame, brangusis?“ Erwinas nieko konkretaus neatsakė ir apsimetė nežinąs.

Taip jis turėjo išsiduoti, nes paprastai *visada* viską žino. Kitą rytą atsi-
budusi išvydau nuostabią Skorprios salą, kurioje seniau atostogaudavo
Onasių šeima. Krante bolavo garsioji Jackie pirtis mėlynomis durimis.

Visą dieną tingiai gulinėjome jachtoje. Saugodama odą slapsčiausi
šešėlyje, o mano draugai kepinosi saulėje. Paskui išsiskirstėme ir nuė-
jome ruošti vakarienei. Kai susirinkome gerti kokteilių, visi vyrai bu-
vo persirengę baltais drabužiais. „Gražu, – pagalvojau. – Balti džinsai ir
balti marškiniai – tikrai gražu.“ Moterys puošniais vasariniais apdarais
taip pat atrodė puikiai. Aš vilkėjau stilinga ir elegantiška juodo lino
suknele. Nuostabiai leidome laiką: buvo susirinkusi puiki kompanija,
dvelkė švelnus vėjelis, švietė mėnesiena. Po vakarienės nuotaika staiga
pasikeitė: pajutau ore tvyrant laukimą, netgi jaudulį. „Kas vyksta?“ –
suklusau.

Tada pamačiau, kad visų akys nukrypo į Erwiną. Jis priėjo prie ma-
nęs ir priklaupė ant kelio, ištiestoje rankoje laikydamas mažą dėžu-
tę. „Sykį tavęs to jau klausiau, dabar klausiu dar kartą. Tina, ar tekėsi
už manęs?“ Šiuos žodžius jis ištarė tobula anglų kalba. Vyrai šluostėsi
akis (negalėjau patikėti – jie pravirko), o moterys šaukė „Bravo“, kai
aš tvirtai atsakiau „Taip!“ Tą akimirką ištariau „taip“ Erwinui ir mei-
lei, taip pat ir įsipareigojimui, kurį prisiimti man nebuvo lengva. Turiu
omenyje, kad aš, garbaus septyniasdešimt trejų metų amžiaus moteris,
ketinau pirmą kartą tapti nuotaka. Taip, teisingai – *pirmą* kartą. Esu
Tina Turner, buvau ištekėjusi už Ike'o Turnerio, bet niekada nebuvau
nuotaka.